

[Johs. Christiansen.]

som min kritik fremhævede. De øvrige forhold, jeg fremdrog, undlod ministeren, formentlig af gode grunde, at imødegå. Nå, men så var min kritik jo formentlig berettiget, og hvorfor så søge at forklejne den ved at hæfte ordet „sur“ på den? For resten må jeg sige til den højtærede forsvarsminister, at hans form og fremtræden leder jo ikke sådan umiddelbart tanken hen på det berømte billede af den leende kavalier.

At de mange affærer gennemgående skyldes, at man under manglen på befalingsmænd ikke sigter emnerne tilstrækkeligt, kan ministeren jo ikke bestride. Han kan heller ikke med hensyn til „Militært Tidsskrift“'s krav om arbejdsro nøjes med en henvisning til, at blot offentligheden var noget mindre kritisk indstillet overfor militæret, ville arbejdsroen være upåklagelig. Nej, det, der, som ministeren siger, tager arbejdsglæden fra befalingsmændene, er helt andre faktorer. Det fremgår klart og tydeligt bl. a. af den artikel i „Militært Tidsskrift“, som jeg omtalte. Her mangler vist egentlig kun, at denne artikel læses med den fornødne forståelse.

Det fremgik af ministerens videre udtalelser, at den 18 måneders tjenestetid skulle gennemføres, koste hvad det ville. Han tog på ingen måde afstand fra de tre forudsætninger, jeg havde fremhævet: de fornødne indkvarteringsmuligheder, det fornødne materiel og det fornødne antal befalingsmænd. Ingen af disse forudsætninger er opfyldt, og ministeren tør end ikke nævne terminerne for deres opfyldelse. Må jeg i denne forbindelse minde om en udtalelse, som er fremsat for ikke så forfærdelig længe siden af generalmajor T. K. Thygesen, der er chef for vestre landsdelskommando. Han siger om dette forhold bl. a.:

„Hærens største problem er i dag fremskaffelsen af et tilstrækkeligt antal kvalificerede befalingsmænd....“,
og landsdelskommandoens chef fortsætter:

„men forholdene er nu så anspændt, at officererne ofte selv viger tilbage for at råde unge mennesker til at vælge denne livsstilling.... Kvalificerede befalingsmænd og rimelige arbejdsforhold er i høj grad sammenfaldende med spørgsmålet om, hvorvidt forsvarets genopbygning skal blive en realitet eller en sæbeboble, der brister.“

Men alligevel forstår jeg altså, at de 18

måneders tjenestetid skal trumfes igennem, d. v. s. på et usagligt grundlag. Jeg forstår ikke rigtigt, at man virkelig tør byde befolkningen dette, heller ikke, at man tør byde værnene dette. En gradvis gennemførelse, siger ministeren. Men det vil jo i realiteten sige en så ulige fordeling af værnepligtsbyrderne, at det ganske givet også vil blive betragtet som en angribelig foranstaltning; byrderne føles tunge nok i forvejen. Langt værre vil det naturligvis blive, når en del af de indkaldte skal gøre tjeneste en halv gang så længe som de øvrige. Tror ministeren, at det vil skabe ro om forsvaret? Det historiske tilbageblik, han i denne forbindelse foretog, vil ikke gavne ham under den vurdering, befolkningen i denne sag vil anlægge. Under alle omstændigheder burde det være en klar ting, at regeringen gennem sin repræsentation under de forestående drøftelser i Paris af Lissabonprogrammets revision handler i overensstemmelse med den kendsgerning, at hvis vor økonomiske og sociale standard skal holdes, må Danmarks militære forpligtelser skæres væsentligt ned.

Jeg må takke den højtærede undervisningsminister for det meget imødekomende svar, ministeren gav mig på spørgsmålet om videnskabskommissionens snarlige indkaldelse. Det glæder mig i denne forbindelse at kunne meddele, at kommissionen er indkaldt til møde allerede førstkommande mandag og tirsdag.

Jeg takker justitsministeren for den udførlige redegørelse vedrørende politikartotekerne, men tvivler noget om, hvorvidt redegørelsen fuldtud har tilfredsstillet ministeren selv.

Det er rigtigt, at der i de demokratiske partier er enighed om, at politiet bør have materiale til i givet fald at kunne slå ned på forsøg på angreb mod den bestående samfundsorden. Alt ville have været, som det skulle være; hvis en lignende enighed kunne siges at være tilstede med hensyn til de kriterier, ud fra hvilke begrebet „samfundsfarlig“ afgøres, men i så henseende mangler der øjensynlig ikke så lidt — eller, for at sige det på en anden måde: ministerens udtalelser fjernede ikke den utryghed, der er i brede dele af befolkningen overfor politikartotekerne.

Så sent som nu i formiddags har en højtstående erhvervsmand meddelt mig følgende: en ung læge søgte om tilladelse til at